

A születés pátosza

Beszéltem erről-arról, csak beszéltem,
pedig mondani kellett valamit,
s hallgatni ott, hol igazabb a csend.

Én beszéltem, bár most kezdek csak élni,
s az első szónál kéne tartanom,
hogyan eladogjam: kellek, hát vagyok!

Hang vagyok, mely holnapra felrikolt,
nincs még, de visszanyelni nem lehet;
s vagyok győztes, a győzelmére váró.

Mester kezében szép elgondolás.
Szerszámért nyult, de fáradt volt, letette:
»Most alszunk egyet. Holnap megcsináljuk.«

Vagy dinnye vagyok déli dinnyeföldön,
a gazda felemel és megkopogtat,
majd szól: »Hadd érjen még egy keveset.«

... Én balga, megidéztem a halált is,
és szóltam fellengzón: »Takarjatok le,
síromra sűt a nap.« — És ellágyulva:

»Levetem lassan a ruhám, a testem,
és megsimítom, úgy vetem le.« — Hévvel:
»Meghalok, hogy kiszálljon a halál

a gyilkosok fejéből.« — Ám szememnek
az, amit idefönn lát, és fülemnek,
amit itt hall, egyetlen élete.

Más áldozatra tanít a világ,
vélt kínomra rím, amit mond: halottnak
könnyű túrni, te élve légy erős!

És szebb is így. Ni, dagad a szobám,
ha pumpálja a fényt belé a reggel,
s négy hulla-fal közt megdobb a vers.

Vagy este, ha felforr a férfitér
eremben, szívem szerelem-vizek
élet alá televénnyé puhítják.

Most kell szólnom, s fontos lesz, amit mondok,
nem játék-csörgő botor baba-kézben,
s aszott ujjak között perc-olvasó.

Kellek, vagyok. Sok költemény-forgácsot
pattant le még énrólam az idő,
hogy elférjek a halálban. Akár

a föld, nagy vagyok, s termő, mint az ihlet:
botnak lenni, ha kell, a kor kezében,
s bársony békére szavakat keresni...

1951. IX. 22.

Szerelem után

Ha tudtam volna, hogy ilyen rövid lesz
a szerelmed,
több gonddal őriztem volna
mindent, ami teveled elment,
ami elment.

Löbögtem. Babonás faggyúgyertya.
Reszkettelek.
Jöttél s egy percig szemedben égtem.
Aztán elfújtál és kihunyt a szemed.
A két szemed.

Mért fáj? Hisz minden arra készül,
hogy vége legyen,
nincsen örök, tehát nincs
boldogtalan és bús szerelem.
Csak szerelem.

Mégis. Ha most valaki jönne,
azt mondanám:
Gondold meg. Én már egyszer szerettem.
Tudok felejteni. S hideg a szám
talán.

Véletlen lány, ha zúzos csókom
hozzád viszem,
benned sem hiszek, mint semmiben, amit
érintet egyszer a szívem,
jaj, semmiben.

Mert kettő közül egynek nem szeretni
mindig lehet.
De ha nem így van, melyiknek rosszabb:
amelyik nem szeret,
vagy amelyik szeret?

Ezt mondanám. A rád-gondolást is
lassan-lassan feledve;
mert különben ugyan ki gondolna
az őszi szélben forgó levelekre
s a rügyekre.

Nem érek rá. Áldozati füstöm
után lesek:
minden dolgomról tudni: jó-e, rossz-e.
És már nem bánom, mi lesz veled:
szerettelek.

1951. XI. 16.

Hangya András: Rajz